

NO SIGUEM CANYES SACSETJADES PEL VENT!

Durant aquest primer diumenge d'Advent, inici d'un nou any litúrgic, la Paraula de Déu anuncia: “Veniu al temple de Déu, que ens ensenyi els seus camins.” “Prou de dormir! És hora d'aixecar-nos. Despullem-nos de les obres pròpies de la fosca. Comportem-nos dignament a ple dia”...

“Prou de dormir!”. Prou de rutina en les nostres celebracions i accions. Prestem atenció a la Paraula de Déu, celebrem la litúrgia, posem-hi ganes. La Paraula de Déu no és una paraula qualsevol. Netegem el nostre interior, que la nostra vida sigui digne. Cuidem cada detall, cada gest, cada paraula ja des de l'inici d'aquest any nou. Tenim una nova oportunitat. Lluny de nosaltres: la superficialitat, la manca de reflexió i de pregària, les obres, accions i paraules, desproveïdes de seny i de bondat.

Tinguem present Sant Gregori Magne, s. VI-VII, figura cabdal de l'església d'occident. Ell es preocupà particularment de la litúrgia i de la predicació. El tercer diumenge d'advent del 591 preparà un sermó sobre el text evangèlic de la litúrgia dominical. Text que tracta de l'ensenyament de Jesús sobre Joan Baptista, posterior a la pregunta que li fan: ¿Ets tu el qui havia de venir o n'hem d'esperar un altre? (cf. Mt 11, 2-10). Gregori s'entreté especialment a glossar les tres interpel·lacions de Jesús, fent aplicacions a la vida de la comunitat immersa en el temps d'advent i també a la problemàtica del seu temps, no tan diferent a la nostra.

a) “Què heu sortit a contemplar al desert, una canya sacsejada pel vent?”. Segons sant Gregori, la canya és l'esperit carnal que s'inclina cap a un costat o un altre. Si el vent bufa a favor, s'alegra, i l'orgull la tomba. Si el vent bufa en contra, s'inclina amb furor i violència. Joan, en canvi, no era una canya sacsejada perquè la seva integritat no l'ablania l'adulació ni l'enduria la injúria. I acaba exhortant: “Germans caríssims, aprenguem a no ser canyes agitades pel vent, mantinguem inflexible la fermesa de l'ànima”.

b) “Doncs què hi heu sortit a veure, un home vestit refinadament?”. Els que així viuen, no són servidors del Rei celestial perquè estan subjectes a un rei terrenal i entregats a coses exteriors. Per açò, sant Gregori manifesta: “Ningú no pensi que no hi ha pecat en el luxe i en l'afany de vestits preciosos perquè, si en ells no hi hagués culpa, el Senyor no hagués lloat Joan per l'aspror dels seus vestits”.

c) Doncs què hi heu sortit a veure, un profeta?. Per sant Gregori, Joan Baptista és més que profeta perquè no sols profetitza, assenyala qui és la profecia.

Aquesta missió: “Assenyalar qui és la profecia” (Jesús), ens pertoca a tots els cristians. Visquem Jesús i convidem a viure'l. Decidits, netegem el nostre interior, obrem el bé i celebrem junts la litúrgia d'aquest any amb qui desitja arrecerar-se a “la canya (Jesús) que no la tomba ni el vent a favor ni el vent en contra”.